PALACHOVINY

ŠKOLNÍ KROUŽKY: JE ŠKOLA POUZE O UČENÍ?
Zjistěte, které aktivity pro studenty škola nabízí
ČTĚTE NA STRANĚ 3

NAŠI STUDENTI ZVLÁDAJÍ VŠE!
Ve kterých oblastech naši studenti vynikají?
ČTĚTE NA STRANĚ 10 - 11

Milí čtenáři,

první půlrok školy je zdárně za námi. Nyní nastal čas drobného odpočinku a my vám k němu přinášíme další vydání Palachovin.

Pozornost jsme věnovali tradiční akci Hrajeme pro i příchodu Mikuláše a obávaných čertů. Cestovali jsme k našim evropským sousedům, ale zároveň se nevyhýbáme ani vážným tématům, jako jsou například drogy.

Dozvíte se, jakým zájmům naši studenti holdují, které kroužky jsou žádané, co je u nás nového, jak cestujeme do školy a kam vedou naše kroky po maturitě.

Máte-li někdy pocit, že se kolem vás nic neděje, račte vstoupit!

Zároveň bychom vás ale chtěli upozornit na jednu věc, která nám může bez hlubšího zamyšlení unikat. Psaní studentských novin může vypadat jako samoúčelná kratochvíle, jako vytváření pouhého věstníku našeho gymnázia. Jenže co se na takovou zdánlivě nedůležitou aktivitu podívat trochu jinak? Třeba jako na trénink-cvičení, jak popisovat a jak chápat svět kolem nás? Vždyť denně vidíme, jakou moc mají média i jednotliví novináři nejen při neutrálním informování, ale také při uklidňování nebo naopak vyhrocování vztahů mezi jednotlivci, skupinami lidí, ale i celými národy a státy.

I při psaní a čtení Palachovin si tedy můžeme uvědomovat, jakou váhu mají slova určená širší veřejnosti a jak se nám tyto dovednosti mohou hodit mimo zdi našeho gymnázia.

My se někdy trochu nemotorně pocvičili ve psaní, vy se teď můžete pocvičit ve vstřebávání nových informací, což je dnes jedna z nejdůležitějších dovedností v chápání stále složitějšího světa kolem nás. Příště si tyto role s některými z vás zase prohodíme!

S přáním příjemného čtení
Vaše 2.A

Hrajeme pro: Ze všech úhlů

foto: Lucie Štěpánková

foto: Matěj Smíšek

Jako každý rok proběhla na naší škole charitativní akce „Hrajeme pro“

Letošní charitativní akce se konala ve dnech od 11. do 14. listopadu. Všechny čtyři dny probíhal prodej svačinek, které samozřejmě pekli naši studenti, a na závěr se v pátek konal velkolepý turnaj, kde se bojovalo do posledních sil.

Poslední zápas byl velice napínavý, jelikož hráli naši studenti proti spřátelenému německému gymnáziu z Pirny.

Mockrát děkujeme za organizaci a gratulujeme k výhře **SEXTĚ**.

Jak už víme, tak i tento rok dorazil na náš turnaj studentský tým z Pirny, tentokrát se ale navíc konal výjimečný projekt, který měl zdůraznit spolupráci, porozumění a myšlenku fair play - projekt **Sportem a uměním proti zapomnění**.

Tímto projektem si chceme připomenout, jak důležitá je spolupráce a poučení, aby se opět neopakovaly události z dob druhé světové války. Vytvořila se tak výtvarná dílnička, kde si každý mohl vyrobit buď plakát, nebo složit holubičku jako znamení míru.

Stejně jako loni byly vybrané peníze předány Nikol Čížkové z kvarty, se kterou jsme uskutečnili rozhovor.

Jak turnaj prožíváš?
Občas bývám trochu nesvá předtím, než *Hrajeme pro* vypukne, ale vždycky, když ten týden nastane, tak si to užívám. Líbí se mi ta atmosféra, kterou *Hrajeme pro* přináší.

Přijde ti, že je na tebe upoutaná velká pozornost?
Vůbec ne, přijde mi, že lidé řeší turnaj a svačinky, a to, že to někomu pomáhají, je jenom bonus. Také jsou studenti na naší škole respektující a nikdo mě moc neřeší.

Jak moc ti ty vybrané peníze pomáhají?
Pomoc je to velká, můžu si díky ní dovolit rehabilitační pobyty, které jsou velmi důležité a taky drahé, jeden týden nás stojí 22 000 Kč. Také jsem si mohla dovolit nový korzet. Pojišťovna nám nepomůže, takže dostáváme peníze z Dobrého Anděla, ale to nestačí.

Je něco, co bys na Hrajeme pro změnila?
Moc nic mě nenapadá, turnaj jsem si užila. Líbilo se mi, jak se fandilo, obzvlášť ten poslední zápas, kde fandila celá škola a byl velmi napínavý.

Co se ti na hrajeme pro líbí?
To, jak se lidé společně spojí pro dobrou věc. Je to hezké zpříjemnění roku a ještě mi to pomůže.

Karolína Matějková, Veronika Procházková

Stroj, který každý potřebuje, ale nikdo neví, jak ho sestavit

Plusy a mínusy, když si stavíš počítač sám
Mezi hlavní **pozitiva** patří: levnější než již sestavený, volnost výběru a vylepšení (komponenty jsou podle standardu a je jich obrovské množství), cenná zkušenost (sestavit se něco úplně unikátního).
Negativa jsou: nutnost znalostí, aby všechny části do sebe pasovaly a vše bylo vyvážené, možnost poškození komponentů neopatrnou manipulací, záruka jen na jednotlivé komponenty, ne však na celou PC sestavu.

Jak vybrat správné díly
Důležité je zařídit, aby komponenty byly vyvážené a pasovaly do sebe.
Nejjednodušší je si na internetu najít a okopírovat již sestavený počítač nebo se kouknout na videa youtuberů jako Zach's tech turf. Užitečná je také stránka „pcpartpicker“, kde zadáte komponenty a ukáže vám, zda jsou kompatibilní. Jdou zde najít i lepší alternativy.

Sestavení těla (hardwaru)
Počítač se skládá celkem ze sedmi hlavních součástek (procesoru, základní desky, operační paměti, ssd nebo hdd disku, grafické karty, napájecího zdroje a nakonec počítačové skříně s chlazením). Důležité je umět správně sestavit celý postup. Vše zde rozepsat nejde, podrobný návod proto přikládáme v podobě videa od youtubera Geekboye (1. QR) s názvem: *Jak postavit PC?* Kompletně sepsaný návod s obrázky můžeme najít také na Alze, protože všechny součástky po objednání dorazí i s návodem. Ten ale může být někdy trochu matoucí.

Instalace softwaru neboli mysli počítače
Poprvé sestavený počítač nebude mít automaticky nainstalovaný Windows ani jiný operačním systémem, ale spustí se jen do tzv. *biosu*, kde se zobrazí, jestli všechno správně funguje a jaké jsou teploty součástek. Opět přikládáme podrobný návod téhož youtubera (2. QR). Najdete i jiné návody, které by vám také mohly postačit.

Na co si dát pozor
Je dobré se uzemňovat nebo nemít na sobě oblečení, které dokáže vytvořit statickou elektřinu. Také až na pár výjimek jako utažení šroubů na upevnění *psu* nebo chladiče *cpu* jde vše udělat bez použití velké síly. Dnes má většina součástek bezpečnostní opatření, takže stačí používat selský rozum.

Aktualizace trhu
Kvůli AI vylétly dnes ceny *ddr5 ram pamětí* až do nebes, takže doporučuji pro sestavení PC použít zatím levnější *ddr4*.

Zajímavosti
První počítačový **bug** byl opravdový brouk, který zalezl do počítače a dělal problémy. Staré počítače zabíraly celou místnost a vážily několik tun.

Vít Mareš, Jáchym Jan Krajník

Když vás na gymplu nezachrání ani dobré skutky

Chcete se blíže podívat na to, jak probíhal na našem gymnáziu den svatého Mikuláše?

Přečtěte si, jak si naši čtvrťáci užili páchání „zla“, jak den probíhal očima studentů oktávy, a nakonec se inspirujte několika tipy, jak tuto tradici příště přežít o něco snáze

Den svatého Mikuláše patří na našem gymnáziu k tradičním událostem školního roku.
Už od rána bylo jasné, že běžná výuka tentokrát nebude. Tento den patří čertům, barvám a nečekaným trestům.
Studenti oktávy, převlečení do tradičních masek, se vydali do tříd, aby zkontrolovali chování mladších spolužáků – a rozhodně nikoho nešetřili. Jak sami přiznávají, na tento den se těší každá třída. Zároveň ale dodávají, že po minulých ročnících nastal konečně čas si role vyměnit. Program byl sice náročný, ale zábavný.
Během zhruba čtyř hodin se snažili navštívit co nejvíce tříd a potrestat všechny hříšníky, kteří se během roku něčeho dopustili. Kolik tříd se nakonec podařilo obejít, záleželo hlavně na energii jednotlivých skupin.
Tresty a program se pohybovaly v tradičním duchu – zpívání, trestání hříšníků z “hříšné knihy”, drobné úkoly, ale především barvy, které skončily na každém. Oktaváni zároveň zdůrazňují, že se většinou snažili po sobě uklidit a nenechat všechnu práci jen na mladších studentech nebo paních uklízečkách. A pokud vás napadá, zda bylo těžké do akce zapojit i učitele – odpověď je jednoduchá. Přesvědčovat je prý vůbec nemuseli. Mikulášský den tak opět potvrdil, že i přes občasný chaos, špínu a vyčerpání jde o tradici, která ke školním aktivitám patří a kterou si většina studentů i učitelů užívá.

Tipy pro příští rok
Rozhodně si neberte světlé oblečení, pokud se nechcete se svým oblíbeným tričkem rozloučit.
Přibalte si do školy olejový odličovač – čerti s barvami opravdu nešetří a dolů nejdou snadno.
Nečekejte slitování. I když jste se celý rok chovali vzorně, barva si vás může najít.
Přesto si tenhle den užijte naplno – je to jedna z mála příležitostí, kdy se škola promění v něco úplně jiného.

Nela Maudrová, Sára Hakenová

Školní kroužky: Je škola pouze o učení?

foto: Lucie Štěpánková

foto: Matěj Smíšek

Každý den v týdnu ve škole probíhají volnočasové kroužky. Nabízíme vše od sportu přes umění až ke hrám a logice. Kdy jsou? Co se tam děje? Kdo je vede? Potřebují více lidí? Tohle všechno a další zjistíte v následujícím článku.

Volejbal
Začněme nejnavštěvovanějším kroužkem ze sportovního oddělení.
Náš školní volejbal vede paní profesorka *Jana Fiedlerová*. Mimo jiné učí i tělocvik, takže je na to perfektně kvalifikovaná. *"Volejbal se koná každé úterý ráno od 6:50 do 7:45 hod. Může to být na někoho trochu brzo, ale našim hráčům to za to stojí. Na kroužku se učí nejen pravidla hry, ale také týmové práci, rozvíjení sociálních vztahů a dobré morálce,"* řekla nám právě paní profesorka Fiedlerová. Prohlásila ale, že se jí zdá, že touhle dobou o hraní už nikdo moc nestojí. Na otázky ohledně brzkého začátku reagovala slovy: *„Kdyby studenti nebyli pozdě do noci na svých mobilních telefonech, nedělalo by jim takový problém vstávat. Nám se taky nechce, ale zvládáme to."*

Florbal a futsal
Dále se přesuneme na druhý konec spektra míčových sportů. Účast je zde tak malá, že florbal už ukončen byl a futsalu to hrozí. Na futsal, který probíhá ve středu od 6:55 do 7:45 hod. podle paní profesorky *Anny Dvorščíkové*, která ho vede, kromě pár odvážlivců nikdo nechodí. Je jí to líto a nechce ho kompletně zavírat, takže přemýšlí spíše o změně. Místo futsalu by to byl basketbal. Kroužek florbalu byl už na konci listopadu roku 2025 ukončen z důvodu nízké účasti. Nám všem přišla tato smutná zpráva do Bakalářů od paní profesorky Evy Černé, která ho vedla. Její reakce na ukončení je spíše smířená: *„Co s tím můžeme dělat. Nic."*

Badminton
Tím se dostáváme na poslední ze sportovních kroužků. Badminton, vedený panem profesorem *Michalem Urbančíkem*, zatím běží. Probíhá každý pátek taktéž od 6:50 do 7:45 hod. (Chápeme, že jindy to úplně nejde, ale ty časy opravdu nejsou originální :D) Pan profesor se nám ale zmínil, že počet lidí, kteří chodí na kroužek, se zmenšuje, což ho také nutí přemýšlet o jeho zrušení. Všiml si, že jde letos o opakující se vzorec u hodně sportovních kroužků, ale doufá, že to je pouze shoda náhod. Na badmintonu se učí základy a pravidla hry i techniky pohybu. Nejčastěji jde ale hlavně o zábavu a fyzickou aktivitu. Pan profesor by dále rád všem studentům vzkázal, že *„Sportování na jakékoli výkonnostní úrovni je bezva zábava s mnoha kladnými efekty na život člověka. Hlavně nějak sportujte."*

Dramatický kroužek
Další na seznamu, teď už z kategorie umění, je náš dramatický kroužek. Vedou ho dva z našich kreativnějších profesorů - *Jakub Skalák a Martina Nejedlá*. Kroužek probíhá každou středu od 15:15 do 17:00 hod. Žáků sem chodí mnoho a jejich počet každým rokem stoupá. Letos se pohybuje kolem patnácti. Děje se zde mnoho věcí. Jednou z nejčastějších, a za mě jakožto člena, také nejzábavnějších aktivit je improvizace. Studenti se učí rychlým reakcím, ovládání mimiky svého obličeje, těla i řeči, a spolupráci. Tyto schopnosti také využívají v improvizační soutěži jménem Improliga, které se proti dramatickému kroužku ze Štětí zúčastnili už třikrát. Tu nejaktuálnější dokonce vyhráli. Dále se samozřejmě učí různé hry. Oblíbená je například každoroční májová hra na téma Karla Hynka Máchy, která probíhá vždy na kopci Miluji v Neratovicích. Kroužek také účinkoval na několika křestech knihy ve spolupráci s Městskou knihovnou Mělník. Nesmíme zapomenout zmínit, že dramatický kroužek také podporuje poezii. Několik účastníků se pravidelně hlásí na velké poetické soutěže jako je Wolkerův Prostějov. Každý rok dramatický kroužek zakončí dramatickým vývarem v Mělnickém kulturním domě. Mají zde mnoho čísel, individuálních i skupinových, a celou akci organizují.

Hudební soubor
V oblasti umění ještě chvíli zůstaneme, a to s kapelou Los Banditos, dříve školním hudebním souborem. Já sama jsem opět jedním z členů. Jsem tam velmi spokojená, ale zatím tam nejsem dosti dlouho na to vám dát autentický popis s dostatkem informací. Proto jsem se rozhodla kontaktovat samotnou zakladatelku onoho kroužku paní profesorku *Karolínu Jiráčkovou*. Napsala mi email, který vše úžasně shrnul, takže jí zde předám slovo:
Kapela neboli původně Hudební soubor (nyní již Los Banditos) vznikl v září 2022, kdy jsem nastoupila na gymnázium. Mou hlavní myšlenkou bylo vytvořit prostor pro studenty, kteří se věnují hudbě ať už v ZUŠ, nebo si hrají jen tak pro sebe. Chtěla jsem jim dát příležitost tvořit a vystupovat i zde ve škole. Věděla jsem, že je ve škole mnoho talentů, kterým jenom stačí dát šanci se ukázat. Chtěla jsem pořádat drobné hudební akce a vystoupení, kde budou studenti vystupovat a inspirovat další studenty ke hraní. Původně jsme se scházeli se čtyřmi studenty a plánovali jsme hrát instrumentálně. Soubor se skládal převážně ze studentů tehdejší oktávy (Jakub Mejsnar, Štěpán Kuchynka, Vít Bradáček a Lukáš Zákora). Jednalo se o skvělé hudebníky! Premiéru jsme měli v prosinci na akci, kterou jsme pojmenovali Gympl zpívá a hraje koledy. V lednu dalšího roku mě oslovila paní profesorka Martínez, že se bude konat hudební soutěž spojená se španělštinou a že bychom se mohli zúčastnit. Díky tomu se nám soubor obohatil o vokální složku a začali jsme se připravovat na soutěž. Bohužel kvůli velké konkurenci jsme se zatím neumístili, ale naše snažení a odhodlání stále trvá. I v letošním roce se soubor bude připravovat na tuto soutěž. Během těch tří let jsme vystupovali na různých akcích školy (Globe games, Hrajeme pro, Evropský den HV, Evropský den hudby), ale i mimo školu (Absolventský koncert J. Mejsnara ve Mšeně).
V současné době má soubor osm členů a kvůli mému odchodu na mateřskou dovolenou soubor převzala paní profesorka Martínez. Myslím, že se zde schází skvělá parta, kterou baví společně hudebně tvořit. Rádi do budoucna přivítáme další členy, ať už zpěváky, nebo instrumentalisty. Náš cíl je zpříjemnit si studia hudbou.
Za sebe bych pouze ráda ukončila slovy, že je v tomto kroužku úžasná atmosféra, ještě úžasnější lidé a pro milovníky hudby je to skvělá volba.

Robotika
Kroužek, ve kterém se slučuje hra a logika, je naše robotika. Tento kroužek je vedený paní profesorkou *Danou Hilskou*, které pomáhá ze strany studentů *Anežka Burianová* z letošní kvinty.
Na robotice se děje spousta zajímavých věcí. Patří mezi ně například stavění robotické stavebnice, jejíž produktem jsou například použitelná elektrická vozidla, která vidíme vždy na Dni otevřených dveří.
Kroužek ale také nabízí pro individuální použití laserovou řezačku, 3D tiskárnu nebo nově virtuální realitu.
Robotika probíhá každý pátek od 14:00 do 16:00 hod., ale docházka je dobrovolná. Lidé mají možnost přijít a pracovat si na svých projektech.
To vše se navíc děje v přátelské atmosféře. Náš robotický kroužek také jezdí na soutěže. V roce 2025 studenti vyhráli první místo v Robotiádě a v roce 2022 třetí místo v Robosoutěži od ČVUT FEL.
Slovy Anežky Burianové ohledně docházky: *„Chodí nás pravidelně asi pět a nové přírůstky vítáme s otevřenou náručí!“*

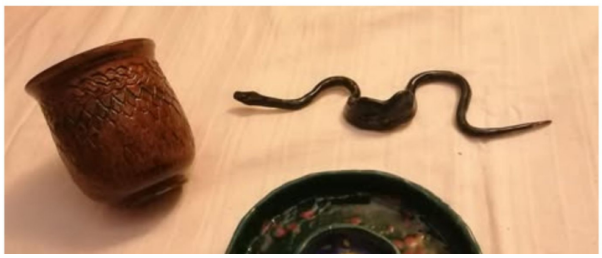

foto: Kateřina Chocholoušková-výtvory z keramického ateliéru

Keramický ateliér
Perfektní směsí kreativity a řemesla je keramický ateliér. Vede ho paní profesorka *Erika Duchková*, která všechny účastníky trpělivě podporuje a učí všemu, co je na tvorbu keramických výrobků potřeba. To zahrnuje například zpracování hlíny, tvorbu glazury nebo samotné tvarování.
Studenti mají možnost tvořit cokoli, co se jim zlíbí, poté si výrobek namalovat, vypálit a vzít domů.
Kroužek probíhá ve středu od 14:00 do 16:00 hod.
Pravidelně se účastní přibližně devět zájemců, většina z nich je z primy. Paní profesorka nám řekla, že tvorba z hlíny je uklidňující a *“hrabání v hlíně“* nikomu neuškodí. Účast na kroužku velmi doporučujeme.

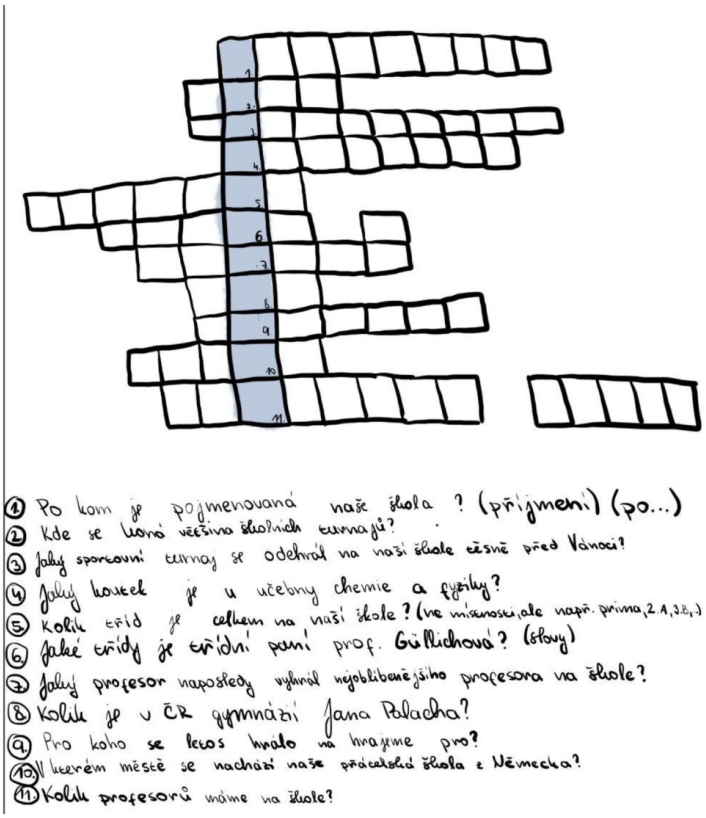
Šachy
Pomalu se řítíme do cílové rovinky s logickým, ale zábavným kroužkem šachů. Šachy pod dohledem pana profesora *Jana Bašty* vede student *Lukáš Zákora*, momentálně ze sexty. Kroužek se koná každý pátek od 14:00 do nespecifikovaného času. Většinou je to do chvíle, až se začnou nudit nebo až nadšené šachisty někdo vyžene. Chodí jich tam kolem osmi.
Lukáš Zákora nám sdělil, že šachů se vůbec nemusíme bát. Jsou rádi za každého, kdo se odváží vstoupit, a nikoho z účasti nevyhání. Spolupracují tam jak kompletní nováčci, tak *“vyučení myslitelé“*.

Deskové hry
Článek zakončíme kroužkem deskových her. Tento zábavný kroužek se odehrává každé druhé pondělí od 14:20 do 18:00 hod. Bohužel o něj ale není takový zájem. Chodí pravidelně pouze dva studenti.
Pan profesor *Martin Dvořák* nám řekl, že nemá v plánu ho rušit, protože si uvědomuje, že zmínění studenti o aktivitu stojí, ale pravděpodobně se změní frekvence kroužku z každých dvou týdnů na jedenkrát za měsíc. Také se zmínil, že přemýšlí o organizaci turnajů o malé ceny nebo občasných maratonů z pátku na sobotu s možností přespání v tělocvičně.

Tak a jsme na konci. Odpověď na první otázku článku *“Je škola pouze o učení?“* je tedy zřejmá. Máme možnost chodit na spousty různorodých kroužků, ze kterých každý přináší něco trochu jiného. Jedno mají ale společné. Nudit se rozhodně nebudete!

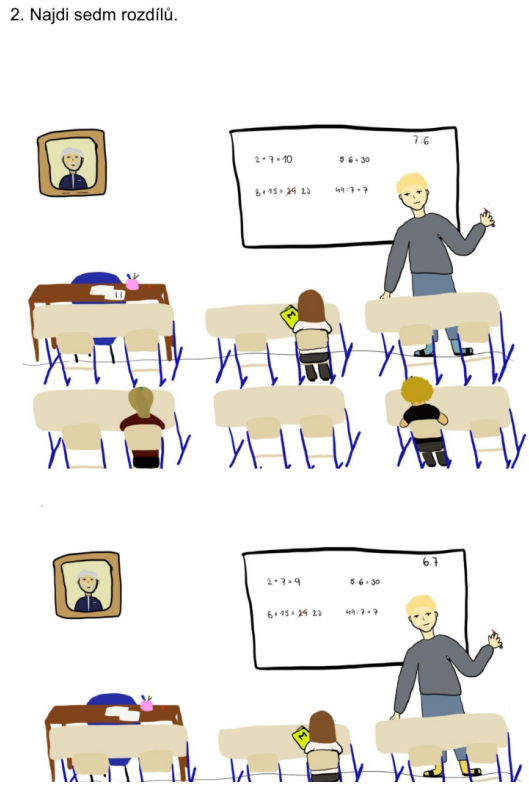
Kateřina Chocholoušková

Vylušti tajenku!

Julie Srbová, Ondrej Šušor, Jonáš Drábek

Najdi 7 rozdílů!

Julie Srbová, Ondrej Šušor, Jonáš Drábek

Kam míří studenti gymnázia po maturitě

V uplynulých týdnech proběhl mezi studenty našeho gymnázia anonymní průzkum, jehož cílem bylo zjistit, ve kterých oborech chtějí studenti druhých, třetích a čtvrtých ročníků po maturitě dále pokračovat.

Také jsme zjišťovali, čeho si na gymnáziu ve spojitosti s přípravou na vysokou školu cení a co by naopak rádi vylepšili.

Připomínky od studentů druhých ročníků:

Studenti by uvítali více informací o vysokých školách již během druhého ročníku. Často se zmiňovaly projektové dny, návštěvy vysokých škol a přednášky s praktickými informacemi.
Několikrát se také objevily připomínky k náročnosti některých přírodovědných předmětů, kde se studenti cítí být nedostatečně připraveni.

3. ročník
Ve třetím ročníku plánuje

4.ročník

Mezi studenty čtvrtého ročníku plánuje pokračovat na vysoké škole zhruba 97 % dotázaných, což je nejvyšší podíl mezi všemi ročníky. Poprvé se také objevila odpověď, že student *Nechce studovat na VŠ*. Naopak žádný student neodpověděl *Nevím*, z čehož je zřejmé, že studenti 4. ročníku již mají o svém dalším studiu jasno.

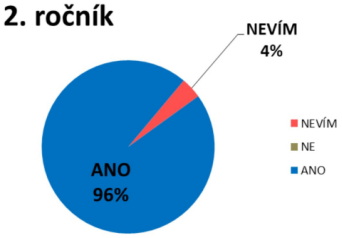
Na otázku *Plánuješ studovat na VŠ?* odpovědělo 77 studentů. Nejvíce studentů, kteří již mají jasnou představu, se rozhoduje

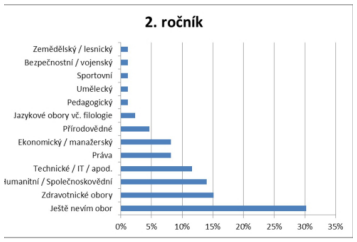
Závěr

Průzkum ukázal, že studenti gymnázia převážně plánují pokračovat ve studiu na vysoké škole.

Dále je patrné, že se s rostoucím ročníkem zvyšuje jistota ohledně výběru oborů, které chtějí studenti studovat. I přes dílčí rozdíly mezi ročníky se studenti všech ročníků shodli na nedostatku informací a na zájmu o více projektů týkajících se vysokých škol.

Uvítali by zapojení školy

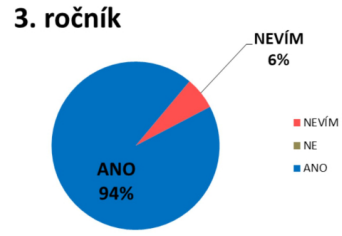

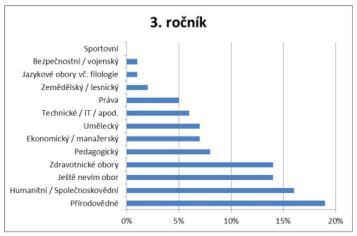

2. ročník
Ve studiu na vysoké škole plánuje pokračovat zhruba 96 % studentů 2. ročníku. Na otázku *Plánuješ studovat na VŠ?* nám odpovědělo 76 studentů.

Nejčastější odpověď na otázku *Jaký obor bys nejraději studoval/a?* byla *Nevím*.

Mezi těmi studenty, kteří již ale mají svou konkrétní představu, byly nejpopulárnější zdravotnické obory, následovány obory humanitními, společenskovědními a také technickými či IT směry.

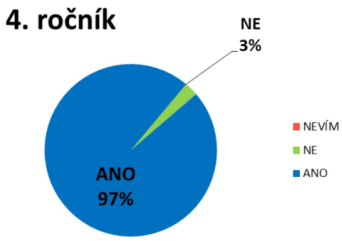

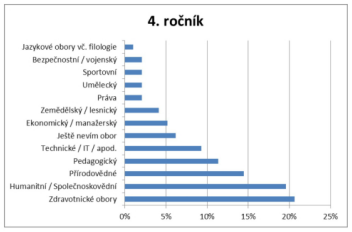

pokračovat na vysoké škole zhruba 94 % studentů, což je o 2 % méně než ve druhém ročníku.

Na otázku *Plánuješ studovat na VŠ?* nám odpovědělo 80 studentů. Z toho 14 % studentů si oborem stále nebylo jisto a nejčastější odpověď na otázku *Jaký obor bys nejraději studoval/a?* již tedy nebyla *Nevím*, ale byl to obor přírodovědný. Velký zájem byl dále opět o obory humanitní, společenskovědní a zdravotnické.

Připomínky od studentů třetích ročníků:
Studenti by uvítali více informací o vysokých školách, například formou přednášek, návštěv dnů otevřených dveří nebo projektových dnů.
Často se objevoval návrh, aby volitelné předměty mohly být nabídnuty dříve a s cílenějším zaměřením.
Mnozí studenti rovněž zmínili, že by ocenili více volných dní, které by mohli využít například pro návštěvy vysokých škol nebo akci Gaudeamus.

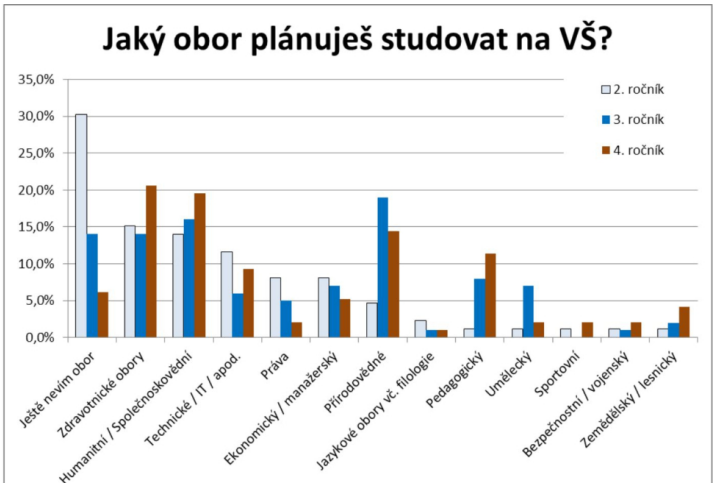

pro zdravotnické obory. Oblíbené jsou také humanitní a společenskovědní obory a přírodovědné směry.

Připomínky od studentů:
Studenti čtvrtého ročníku často zmiňovali, že by ocenili, kdyby účast na dnech otevřených dveří nebo na akci Gaudeamus nebyla započítávána jako absence, a to proto, aby se mohli těchto akcí účastnit bez větších komplikací.

Stejně jako u nižších ročníků se objevila potřeba více informací o vysokých školách a o systému přijímacích zkoušek. Studenti by byli rádi, aby byly tyto informace aktivně prezentovány na gymnáziu.

Další častý návrh od studentů byl, zdali by specializované volitelné předměty mohly být nabídnuty již v dřívějších ročnících.

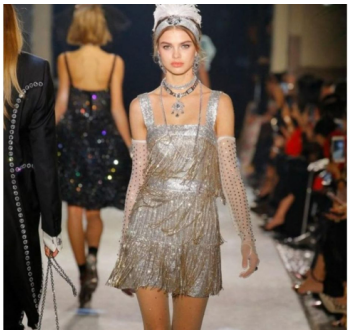

do organizace tematických přednášek, prezentací bývalých studentů či dalších obdobných projektů. Bez ohledu na ročník studenti plánují návštěvy VŠ nebo veletrhu Gaudeamus, pro které by uvítali volné dny bez započtení absence.

Cílem článku bylo zachytit obecné názory studentů a poskytnout inspiraci pro školu i studenty při plánování studia po maturitě.

Petr Kojleev, Jáchym Nagy, Oliver Vít

Jak se mění módní trendy

Na naší škole jsou nejobvyklejší dva typy oblékání, a to sportovní a elegantní.

Sportovní styl se vyznačuje volným oblečením – tepláky, trička, velké, volné mikiny – a sportovními botami. Hodně studentů si volí tento styl, protože je pohodlný a pomáhá jim cítit se útulně ve školním prostředí. Co se týká trendů za poslední dobu, je populární oblečení značky Nike nebo Adidas a boty Adidas Campus 00s – většinou černé nebo šedé.

Oproti tomu **elegantní styl** se vyznačuje džínami, sukněmi, košilemi, svetry, kabáty a koženými kozačkami nebo v případě chlapců koženými botami. Taktéž jsou populární flared jeans a straight fit jeans od různých značek, svetry Ralph Lauren, trench coat kabáty, boty Uggs a jako doplněk zlaté kruhové náušnice. Dalším obvyklým je **styl basic**, což znamená baggy jeans, oversized mikiny, obyčejná trička nebo crop topy. Barvy oblečení jsou většinou jednoduché, jako je například bílá, černá nebo šedá.

Vývoj módy

Na počátku 20. století byly u žen populární dlouhé, jemné šaty pudrových odstínů, zdobené krajkami, stuhami a různými dalšími doplňky. Také se nosily veliké klobouky.

20. léta jsou typická kratšími šaty, které většinou sahaly pod kolena a byly zdobeny flitry či třásněmi. Určeny byly především na večerní nošení. Pro běžné nošení dámy sahaly po obyčejnějších látkových šatech. Páni nosili obleky – často i různě vzorované a barevné – a jako doplněk buřinku, hůl a kapesní hodinky.

Se 30. léty přišel i návrat delších kotníkových šatů a ruku v ruce s ním i využívání umělých látek v módním průmyslu. Populární byly saténové šaty zdobené krajkami. Velmi obvyklý byl tvíd, který byl využíván jak na dámská upnutá saka a kabáty, tak na pánské obleky. Dámy také nosily elegantní klobouky a dlouhé rukavice.

40. léta módu příliš nezměnila. Nosily se kalhoty se širokými nohavicemi, rovné sukně po kolena a košile s límečky. Pánská móda se moc nelišila od 30. let.

V 50. letech začala vznikat moderní móda. Ženy začaly nosit upnuté, postavě lichotivé šaty s objemnými sukněmi, a dokonce i tylové sukně a polokošile. U mužů byly oblíbené kožené bundy - i když saka byla stále populární - a celkově ležérnější styl.

60. léta jsou známá pro svou pestrost a uvolněnost. Nosily se šaty áčkového stylu pestrých pastelových i sytých barev s různými vzory. Šperky byly stejně tak neobyčejné jako šaty - výrazných, geometrických vzorů. Muži se stejně jako ženy začali přiklánět k pohodlnějšímu oblečení. Nosili košile, obyčejná trička, kšandy a svetry.

V 70. letech přišly do módy zvonové kalhoty a rozšířené rukávy. Zajímavým prvkem byly moderní dřeváky.

80. léta charakterizovaly velmi výrazné barvy. Lidé v této době často nosili ramenní vycpávky, které symbolizovaly moc v práci. Často se také nosily legíny, neonové čelenky a návleky na nohy.

90. léta byla jednoduchost sama. Oblíbené byly džíny, bílá trička a kožené bundy, ale také kostkované košile, roztrhané džíny nebo crop topy.

V letech 2000-2010 byl trendem nízký pas kalhot, lesklé oblečení, crop topy, mini kabelky a džínové sukně či bundy.

V letech 2010-2019 se velmi populárními kousky oblečení staly skinny džíny a legíny. Na oblibě získaly velké kabelky a boty značek Vans a Converse.

Karolína Bednáriková, Aneta Plassová

Kostra naší školy - co bylo, je a bude?

Jaké části školy nás opouští a jaké si nyní nově můžeme užívat? Které změny nás v blízké době ještě čekají? Na to vše jsme se zeptali naší paní ředitelky Ilony Němcové

Škola v úspornějším kabátě. Od nového topení po vlastní fotovoltaickou elektrárnu

V následujících letech dojde k mnoha změnám zabývajících se udržitelnějším a úspornějším chodem budovy školy. V plánu je celková výměna elektroinstalace, výměna dosavadních zářivek za úspornější LED světla, výměna ventilů na topení a modernizace měřicího a regulačního systému vytápění.

Plánuje se také výměna oken v hlavní chodbě spojující křídla školy. Totéž proběhne u vedlejších dveří do exteriéru budovy. Další investicí bude nová fotovoltaická elektrárna na střeše sportovní haly. *“Všechny tyto nové úpravy by měly být hotovy na konci roku 2027,“* dodala paní ředitelka.

Šaty dělají člověka, dělá tak i lino školu?

V uplynulých měsících bylo v modrém křídle školy položeno nové lino. Jeho výměnou se nahradilo staré a opotřebované z roku 1996, neboť bylo již několikrát spravováno a při rekonstrukci školních toalet poškozeno. Lino dodalo křídlu nový, čistší vzhled a modernější nádech. *“Výměna lina i v dalších prostorách školy zatím není v plánu. Škola se v současné době soustředí na jiné školní úpravy,“* dodala paní ředitelka.

Čistší, hezčí, modernější! Školní toalety prošly proměnou

Nové školní toalety konečně zavítaly už i do prvního a druhého patra v modrém křídle školy. Cílem bylo zlepšit jejich stav a také zajistit přístupnost i pro žáky s omezenou pohyblivostí nebo zdravotním postižením.

Nové toalety, stejně jako v přízemí, jsou vybaveny nejen modernějšími kabinkami, hygienickými zařízeními a mísami, ale i velkými, širokými zrcadly a umyvadly. *“Rekonstrukce byla hlavně zaměřena právě na toto křídlo vzhledem k přítomnosti nejvíce kmenových tříd. V druhém křídle školy není aktuálně plánovaná, neboť zde je menší ruch,“* uvedla paní ředitelka.

Šimon Kučera, Tereza Tlustá

Přiřaď atributy ke správným profesorům!

Julie Srbová, Ondrej Šušor, Jonáš Drábek

Máme na Mělníku úspěšné sportovce?

Hodně z nás navštěvovalo nějaký sportovní kroužek, když jsme byli menší. Město Mělník jich nabízí mnoho, od volejbalu a fotbalu až po individuální kroužky, např. jógu, plavání, tenis nebo i bojová umění apod. Vybere si každý. Vychovávají tyto kluby úspěšné sportovce?

Dalo by se říct, že ano. Volejbalový tým s mládežníky slaví často úspěchy na Českém poháru nebo MČR, a to jak s ženským, tak s mužským týmem. Ženy i muži hráli také II. národní ligu, což je velký úspěch. Nejvíce vyniká klub veslařů, který vychoval olympionika Josefa Straku, jenž v roce 1928 skončil pátý a jeho umístění bylo pokořeno až v roce 1980.

Teď by vám mohlo přijít divné, proč ten nejúspěšnější sportovec má až takhle dalekou historii. Pravdou je, že tím, jak dnešní doba pokročila, mladé talenty míří do Prahy, kde mají, co se sportu na vyšší úrovni týče, větší šanci se dostat někam dál. A je těžko dohledatelné, kde začínali. Příkladem je Jiří Prskavec, který pochází z Mělníka a na olympijských hrách získal zlatou a bronzovou medaili. Myslím si, že jich bylo či je o mnoho více, než víme. A kdo ví, třeba s dalším budoucím právě nyní chodíme do školy.

Veronika Procházková

Na Mělníku začíná stavba nového nákupního centra i restaurace McDonald’s. Hotovo má být v roce 2026

Na Mělníku odstartoval ambiciózní projekt nové obchodní zóny, který přinese městu rozsáhlé nákupní centrum o rozloze 20 000 metrů čtverečních, i samostatně budovanou restauraci McDonald’s. Projekt má významně rozšířit nabídku služeb, zlepšit dopravní řešení a vytvořit desítky pracovních míst.

McDonald’s
Výstavba nové restaurace McDonald’s byla zahájena v září 2025 a podle harmonogramu se její dokončení očekává v červnu 2026.

Objekt se staví u kruhového objezdu směrem na Liběchov. Součástí konceptu má být i McDrive, moderní restaurace s posezením, samoobslužné kiosky a zázemí navržené podle nejnovějších standardů tohoto řetězce.

Umístění u hlavního tahu má zajistit dobrou dostupnost pro místní obyvatele i řidiče mířící na Mladou Boleslav nebo Prahu.

Nákupní centrum - obchody, služby a velký hypermarket
Podle dostupných informací bude součástí objektu i hypermarket Albert, doplněný menšími prodejnami a službami pro každodenní nákupy. Investor uvádí, že lokalita nabídne také nově upravené komunikace, velké kapacitní parkoviště a další infrastrukturu potřebnou pro očekávaný nárůst návštěvníků. Projekt vede jednatel společnosti Jindřich Kadula.

Dopravní a technické řešení
Klíčovým prvkem stavby je úprava okolních silnic a přilehlého kruhového objezdu, aby byl zajištěn plynulý provoz v okolí centra. Dosazení McDonald’s přímo k objezdu má pomoci rozprostřít dopravní zátěž mezi hlavní příjezdové směry.

Otevírání v etapách
Nákupní centrum by se podle plánu mělo otevřít postupně – některé části pravděpodobně začnou fungovat už v průběhu první části roku 2026, zatímco restaurace McDonald’s by měla být dokončena a zpřístupněna veřejnosti přímo v červnu 2026.

KFC míří do Mělníka: Oblíbený fastfood rozšíří gastronomickou nabídku města
Mělník se v brzké době dočká dalšího významného rozšíření své gastronomické nabídky. Do města totiž míří známý řetězec rychlého občerstvení KFC, který patří mezi nejoblíbenější fastfoodové značky nejen v České republice, ale i po celém světě. Otevření nové pobočky potěší především milovníky smaženého kuřete a moderního stravování.

Mezi obyvateli Mělníka vyvolává zpráva o příchodu KFC smíšené reakce. Zatímco někteří se těší na rychlé a cenově dostupné občerstvení, jiní upozorňují na důležitost podpory místních restaurací a tradiční gastronomie. Přesto většina lidí vnímá otevření nové pobočky jako známku toho, že se město dále rozvíjí a stává se atraktivnějším místem pro život i návštěvníky.

Žáků gymnázia jsme se ptali na jejich názor na otevření těchto fastfoodů. Většina z nich uvedla, že by podniky ráda navštěvovala. Zároveň si myslí, že otevření fastfoodů přinese mnoho nových pracovních míst, včetně brigád pro studenty. Na druhou stranu ale upozorňují, že by to mohlo negativně ovlivnit zdraví obyvatel Mělníka, zejména dětí.

Jiří Blahník, Filip Dvořák, Jáchym Herout, Tomáš Skřipský

Touláme se Evropou

Od začátku školního roku jsme měli možnost podívat se do různých koutů Evropy. Navštívili jsme Francii, kde jsme strávili týden, následoval dvoudenní výlet do Vídně a na závěr jsme se vydali i do Německa. Každý z těchto výletů nám přinesl spoustu nových zážitků, poznání jiné kultury.

ADVENTNÍ DOBRODRUŽSTVÍ V NĚMECKU

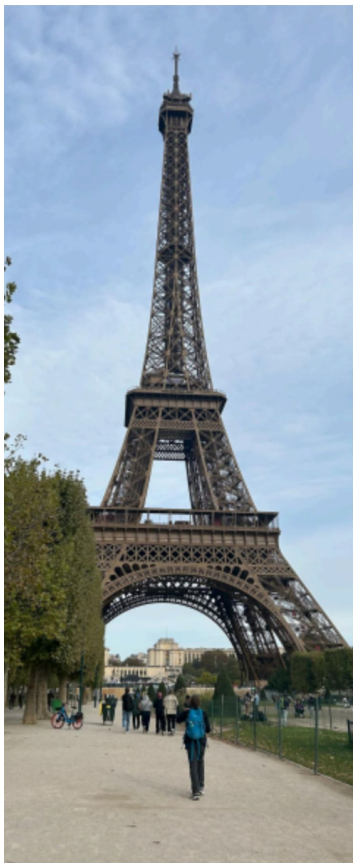
Začátkem prosince se třídy 2.A, 2.B a tercie vydaly na jednodenní vánoční výlet do Německa. Brzy ráno jsme vyrazili z Mělníka a naší první zastávkou bylo hornické městečko **Annaberg**. Po příjezdu jsme měli tříhodinový rozchod na vánočních trzích. Mohli jsme si dát nealko svařák, bratwurst, churros nebo jiné místní speciality a přitom obdivovat výrobky ze dřeva, kůže a keramiky. Poté jsme pokračovali do dalšího hornického městečka **Seiffen** na návštěvu muzea dřevěných figurek. Viděli jsme, jak se figurky vyrábějí a malují. Nakonec nás čekala výzva vyzkoušet si vlastní výrobu vánoční lampičky. Večer, unavení, ale plní zážitků, jsme se vrátili zpět do Mělníka.

40 HODIN VE VÍDNI

Budík zazvonil ještě za tmy a město se teprve probouzelo, když jsme nastupovali do autobusu směr **Vídeň**. Před námi bylo čtyřicet hodin v jednom z nejkrásnějších evropských měst a nikdo z nás přesně nevěděl, co všechno nás čeká. Dlouhá cesta by mohla být únavná, ale hned od prvních kilometrů bylo jasné, že nuda rozhodně nehrozí. Náš průvodce si nás získal svým humorem, vtipnými historkami i zajímavostmi z historie Rakouska, díky kterým cesta ubíhala mnohem rychleji, než jsme čekali. Smích se ozýval celým autobusem a únava pomalu mizela.
Ani jsme se nenadáli a už jsme stáli v moderní části Vídně. Okolí působilo úplně jinak, než jak si většina z nás město představovala – sklo, ocel, moderní architektura a pocit, že jsme se ocitli v budoucnosti. Právě tady začal náš víkendový maraton.
Naší první zastávkou byla futuristická čtvrť s výraznou satelitní věží, která se tyčila vysoko nad městem. Výjezd nahoru byl zážitek sám o sobě a výhled, který se nám nahoře naskytl, doslova bral dech. Vídeň se rozprostírala pod námi jako na dlani – historické centrum, moderní čtvrti i vzdálené kopce na obzoru. Zatímco někteří si v klidu užívali panorama a pořizovali fotografie, ti odvážnější se rozhodli pro trochu adrenalinu. Cestu dolů zvolili netradičně – po dlouhé skluzavce. Smích, výkřiky a nadšení se rozléhaly široko daleko a bylo jasné, že Vídeň si nás získala hned od prvního okamžiku.
Další kroky nás zavedly k jednomu z nejbarevnějších a nejzajímavějších míst města – **Hundertwasserhausu**. Už z dálky bylo patrné, že tady se běžná architektura neřeší. Křivé linie, pestré barvy, nepravidelná okna a stromy vyrůstající ze střech vytvářely dojem, že jsme se ocitli v pohádce nebo ve světě fantazie. Každý dům byl originál a každý detail si říkal o pozornost. Fotoaparáty a mobily byly neustále v pohotovosti, protože bylo téměř nemožné přestat fotit.
Po této barevné smršti přišla příjemná změna tempa. Přesunuli jsme se k paláci a jeho rozsáhlým zahradám, kde jsme si konečně na chvíli odpočinuli. Procházka mezi upravenými cestičkami, fontánami a sochami nám umožnila nasát atmosféru císařské Vídně. Všude panoval klid, elegance a pocit, že se čas na chvíli zpomalil. Byla to ideální chvíle na krátké zastavení, rozhovory a vstřebání všech dosavadních zážitků.
S příchodem večera se město proměnilo. Světla se rozzářila a my jsme se vydali na **vánoční trhy**, které patří k těm nejkrásnějším v Evropě. Stánky plné světýlek, vůně svařeného vína, punče, pečených kaštanů a sladkostí vytvořily kouzelnou atmosféru, která nás okamžitě pohltila. Každý dostal rozchod a mohl si užít večer po svém – někdo ochutnával místní speciality, jiný se jen procházel a nasával sváteční náladu.
Později jsme se přesunuli do samotného srdce města ke **katedrále svatého Štěpána**. I po setmění působila monumentálně a její osvětlené věže budily respekt i obdiv. Chvíli jsme jen stáli a mlčky se dívali, protože některé okamžiky prostě není potřeba komentovat.
Následovala návštěva **interaktivního muzea**, kde jsme se zábavnou formou vydali na cestu do minulosti. Historie Vídně tu ožila před našima očima a místo klasického výkladu jsme se stali součástí příběhu. Náš výlet jsme zakončili opět na vánočních trzích, ale tentokrát každý po svém. Někdo si zabruslil na kluzišti, jiný se ztratil ve slaměném bludišti a někteří dokonce využili možnost zajít ke kadeřníkovi a překvapit nás zbrusu novým sestřihem. Smích, dobrá nálada a poslední společné chvíle pomalu uzavíraly náš pobyt. I když jsme ve Vídni strávili pouhých 40 hodin, město nám toho nabídlo neuvěřitelně mnoho. Od moderní architektury přes císařskou eleganci až po kouzelnou vánoční atmosféru. Odjížděli jsme unavení, ale spokojení, se spoustou zážitků, smíchu a vzpomínek, které budeme mít ještě dlouho v paměti.

Lucie Blahutová, Veronika Hamerníková

Touláme se dál - Paříž krok za krokem

V polovině září jsme se vydali na dlouho očekávaný zájezd do Paříže a na okruh zámků na Loiře. Už samotná cesta byla plná očekávání – věděli jsme, že nás čekají dny nabité památkami, uměním i historií.

Když jsme konečně dorazili do francouzské metropole, bylo okamžitě cítit, že Paříž není jen obyčejné město. Naše první kroky vedly na slavné náměstí **Place de la Concorde**. Rozlehlý prostor s obeliskem uprostřed působil majestátně a byl ideálním místem pro první zastavení a rozhlédnutí se kolem sebe.

Odtud jsme pokračovali směrem k **Louveru**. Už z dálky nás ohromila monumentálnost bývalého královského paláce a moderní skleněná pyramida, která vytváří zajímavý kontrast mezi minulostí a současností. Mnozí z nás si tento okamžik dlouho ukládali do paměti – stát před Louverem a uvědomit si, kolik historie se za jeho zdmi skrývá.

Další zastávkou byla **katedrála Notre-Dame**. I přes probíhající opravy po ničivém požáru si stále zachovává svou jedinečnost a důstojnost. Při pohledu na její fasádu jsme si uvědomili, jak křehké mohou být i ty největší památky.

Den jsme zakončili v **Latinské čtvrti**, která nás okouzlila úzkými uličkami, malými restauracemi a živou atmosférou. Při večeři jsme ochutnávali francouzské speciality a na chvíli jsme si připadali jako skuteční Pařížané, kteří si užívají večer ve městě světel.

Další den nás čekal jeden z největších vrcholů celého zájezdu – výjezd do druhého patra **Eiffelovy věže**. Už samotná cesta nahoru byla plná napětí a očekávání. Když jsme vystoupali, naskytl se nám dechberoucí výhled na celou Paříž. Město se rozprostíralo pod námi jako detailní mapa a na chvíli jsme jen mlčky stáli a snažili se ten okamžik vstřebat. Z výšky jsme dokonce zahlédli i náš další cíl – muzeum d'Orsay.

V **muzeu d'Orsay** jsme strávili téměř půl dne. Procházeli jsme se mezi slavnými díly impresionistů a obdivovali obrazy, které jsme dosud znali jen z učebnic dějepisu a výtvarné výchovy. Monetovy krajiny, Van Goghovy výrazné tahy štětcem nebo Degasovy tanečnice na nás zapůsobily úplně jinak než na stránkách knih. Bylo fascinující stát přímo před originály a uvědomit si jejich skutečnou velikost i sílu.

Následující den byl ve znamení kontrastů. Dopoledne jsme strávili ve **Versailles**, kde nás ohromila nejen samotná budova zámku, ale především jeho rozlehlé zahrady. Dokonale upravené aleje, fontány a symetrie prostoru působily až neuvěřitelně. Člověk si jen těžko dokázal představit, kolik práce a bohatství bylo potřeba k vytvoření takového místa.

Odpoledne jsme se přesunuli do **moderní čtvrti La Défense**, která představuje úplně jinou tvář Paříže. Skleněné mrakodrapy, široké ulice a futuristická architektura ostře kontrastovaly s historickým centrem města.

Večer jsme zakončili procházkou po **Montmartru**. Cesta k **bazilice Sacré-Cœur** byla sice náročnější, ale pohled na osvětlenou Paříž z vyhlídky patřil k nejkrásnějším okamžikům celého zájezdu. Město pod námi zářilo tisíci světel a vytvářelo nezapomenutelnou kulisu.

Poslední dva dny patřily objevování **zámků na Loiře**. Každý z nich byl jedinečný a vyprávěl jiný příběh. Nejvíce nás zaujaly dva - zámek Chenonceau, elegantně přemosťující řeku Loiru, působil jemně a téměř pohádkově, jako by byl vystřižený z romantického románu. Naopak zámek Chambord ohromoval svou velikostí a bohatou výzdobou. Připomínal obrovský, dokonale zdobený dort.

Celý zájezd byl sice fyzicky náročný a spánku v autobuse nebylo nikdy dost, ale všechny zážitky, které jsme si odvezli, stály za každou probdělou hodinu. Paříž i zámky na Loiře nám nenabídly jen krásná místa a památky, ale především silné dojmy a vzpomínky, ke kterým se budeme ještě dlouho vracet.
.

Lucie Blahutová, Veronika Hamerníková

Boj za pravdu a svobodu aneb Jak si připomínáme Jana Palacha

Tak jako každý rok se i letos u nás 16. ledna konal projektový den Jana Palacha, studenta našeho gymnázia, který pomohl změnit historii.

Jak jistě všichni víme, během let strávených na gymnáziu si každý student projde různými aktivitami spojenými právě s osobností Jana Palacha.

Některé ročníky se vydaly do Všetat nebo do Libiše. Na těchto místech se studenti dozvěděli nové a přínosné informace o životě Jana Palacha. Podívali se, kde bydlel a kam docházel do školy. Jiné ročníky si prošly místa Prahy, na nichž se Jan Palach pohyboval. Na závěr studenti uctili jeho památku i památku Jana Zajíce tím, že oběma zapálili svíčky na Olšanských hřbitovech. Zbytek studentů zůstal ve škole a prostřednictvím diskuzí, dokumentů a vzpomínek rodinných příslušníků a Palachových současníků se snažili přiblížit jeho životu a pochopit význam tohoto činu, jenž ovlivnil historii. Poté jsme se zúčastnili pietního aktu, kde jsme si vyslechli projevy o činu Jana Palacha, jak souvisí s dnešní dobou a proč bychom si jeho oběť měli i nadále připomínat. Tímto dnem jsme si přiblížili historii, která nám ale dává i mnoho do současnosti. Cílem bylo uvědomit si, že svoboda není samozřejmost a že je důležité za ni bojovat.

Osobnosti jako Jan Palach jsou ukazatelé toho, že se nesmíme bát bránit naše práva a svobodu. Připomínka Jana Palacha by nás měla přimět se zamyslet nad děním ve světě a také nad tím, jak vděční můžeme být, že máme právo bojovat za své názory a pravdu. Každý z nás si může klást otázku, co by bylo dnes, kdyby nebylo lidí, kteří věřili, že pravda a svoboda jsou to nejcennější, co můžeme mít.

Karolína Matějková

Naši studenti zvládají vše!

Vzdělávání není to jediné, v čem naši studenti vynikají. Když skončí vyučování, každý má jiný způsob, jak tráví svůj volný čas. Mezi našimi spolužáky se najdou talenti v nejrůznějších oblastech. Mnohým z nich se v jejich koníčcích velmi daří a tři z nich vám blíže představíme.

foto: foto: A. Bartoňová

Milovnice psů *Anežka Bartoňová*, která se chce v budoucnu dostat do světové reprezentace v agility. Získala bronz z mistrovství republiky a slaví i jiné úspěchy se svými psími kamarády.

Kdy a jak ses k tomuto zájmu dostala?
V deseti letech jsem si pořídila prvního psa, se kterým jsem chodila na cvičák, kde jsme trénovali klasickou poslušnost. Trenérka nás dovedla k agility, u kterých jsem pak zůstala.

Co tě na tom nejvíc baví?
Baví mě na tom, že je to skvělý způsob, jak zabavit sebe i mého psa. Myslím si, že to hodně posiluje důvěru mezi námi.

S jakými psy závodíš?
Mám dvě krátkosrsté kolie, ale jedné je pouze devět měsíců, takže závodím se starší Candy, které je sedm let.

Kde trénuješ?
Chodíme k různým trenérům na různá místa, ale nejčastěji na Mělník na cvičák. Je dobré trenéry střídat. Doma máme taky pár překážek, takže můžeme trénovat i doma.

Jaký je váš největší úspěch a čeho byste chtěly dosáhnout?
Za náš největší úspěch považuji, že jsme se mohly účastnit mistrovství republiky mládeže a všech kvalifikačních závodů na mistrovství světa. Máme dokonce bronz z mistrovství republiky. Jeden z mých cílů je dostat se do světové reprezentace za juniory.

Co je nejdůležitější, aby pes uměl?
Všechno se to musí budovat už od štěněte. Nejdůležitější je základní poslušnost, aby slyšel na jméno, neutíkal a věřil vám.

Jak je to časově náročné?
Snažím se doma trénovat každý den aspoň patnáct minut. U trenéra je to jiné, tréninky trvají kolem hodiny a půl, ale pak jsou intenzivní tréninky, které jsou na tři hodiny. Hlavně hodně záleží, jestli to chceš dělat rekreačně nebo závodně. Pokud závodně, tak to stojí to hodně času a peněz.

Může se agility věnovat každý?
Ano, myslím si, že se tomu může věnovat každý. Věnují se tomu i lidé hendikepovaní. Jediné důležité je to, že pes musí být naprosto v pořádku. Existuje i sport, kterému se říká hoopers, který je vhodný pro hendikepované psy.

Velkou část svého dětství a dospívání strávila v tanečních sálech. Tanci se věnuje už od čtyř let, studovala taneční konzervatoř a vystupovala na prestižních pražských scénách. Jaké je studovat tanec a proč se nakonec rozhodla pro jinou cestu? O tom jsme se bavili s *Julií Srbovou* z 2.A

Než jsi studovala na taneční konzervatoři, kde ses tanci věnovala?
Začala jsem chodit do základní umělecké školy a zároveň jsem nějakou dobu tancovala i u nás ve vesnici. Později jsem tančila také v Jarošáčku. V zušce jsme se věnovali hlavně modernímu tanci s trochou baletu, ale nejvíce mě bavila právě moderna.

Část základní školy jsi vystudovala na taneční konzervatoři. Jak ses tam dostala a jak se ti tam líbilo?
Už v páté třídě mi učitelka v zušce nabídla možnost jít na taneční konzervatoř. Poté jsem z páté třídy přešla na jinou základní školu, kde se mi ale vůbec nelíbilo. I kvůli tomu jsem se k myšlence konzervatoře znovu vrátila a nakonec jsem tam nastoupila v sedmé třídě.

Musela jsi absolvovat nějaké přijímací zkoušky?
Ano. Přijímačky se skládaly z testů všeobecného přehledu, například z hudebních skladatelů a skladeb, dále byly úlohy z češtiny a matematiky a samozřejmě také pohybová část.

Jak často jste tam měli taneční tréninky?
Tréninky jsme měli každý den. Buď se začínalo ráno, nebo odpoledne. Výuka byla rozdělená na praxi, tedy tanec, a teorii, což bylo klasické vyučování. Nejvíce jsme měli až čtyři hodiny tance denně, nejméně asi hodinu a půl, ale to jen v prvním ročníku. Postupně se čas tréninků navyšoval.

Narazila jsi při svém studiu na konzervatoři na nějaké známé osobnosti?
Mojí třídní profesorkou na praxi v druhém ročníku byla manželka známého tanečníka Dominika Vodičky, kterého jsem potkala na vystoupení stejně jako jednou známého skladatele Jaroslava Uhlíře, na jehož písničky soubor naší školy měl představení. Také na naší škole učila manželka tanečníka Petra Zusky nebo tanečník Michal Štípa.

Co ti dodávalo největší motivaci?
Člověk si může kolikrát během roku říct, jak ho něco nebaví, že by to nejraději vzdal, ale na vystoupení mi vždycky došlo, že to ten půlrok všechno za to stálo a nabudilo mě to na další pololetí. Vystoupení je vždycky taková odměna za tu tvrdou práci během roku. Obzvlášť pokud se vám pak poštěstí vystupovat například ve Vinohradském divadle.

Proč ses nakonec rozhodla konzervatoř opustit?
Nešlo o to, že by se mi tam nelíbilo, ale bylo to velmi náročné fyzicky i psychicky. Zároveň jsem věděla, že se tancem nechci živit, a přišlo mi zbytečné na konzervatoři zůstávat, když jsem v tom neviděla svou budoucnost.

foto: foto: J. Srbová

Doporučila bys taneční konzervatoř ostatním?
Každý, kdo o konzervatoři uvažuje, musí počítat s tím, že to rozhodně není jednoduché. Člověk je hodně hodnocený, a to nejen podle toho, co umí, ale i podle vzhledu. Pokud je ale někdo opravdu nadaný a tanec ho baví, určitě by si to měl jít zkusit a sám zjistit, jestli je to pro něj.

Co se ti na konzervatoři líbilo nejvíce a co naopak nejméně?
Protože jde o uměleckou školu, byl systém poměrně volný a občas až chaotický, což mi úplně nevyhovovalo. Také mi vadilo dojíždění a pobyt na internátě. Co se mi občas nelíbilo, byl i přístup některých lidí.
Naopak nejvíce jsem si užívala vystoupení. Měla jsem možnost vystupovat například ve Vinohradském divadle nebo v divadle Hybernia, a to byla obrovská zkušenost. Dostali jsme se na místa, kam by se jinak člověk jen tak nepodíval.

Věnuješ se tanci i dnes?
Ano, stále tancuji. Kromě toho po odchodu z konzervatoře učím ve Vysoké holčičky tancovat a vypomáhám mé současné lektorce tance s mladšími holkami při hodinách.
Já sama sebe rozhodně považuji za amatérskou učitelku tance a určitě se mám ještě hodně toho co doučit. Vlastně ani jedno z toho jsem nehledala, ale vždy si to samo našlo mě, tak nevím, jestli to je nějaké znamení do budoucna…

***Jakub Matoušek* z 1.B je mladý, nadějný plavec, který začal s plaváním tři roky zpátky, ale přesto tento rok míří na MČR.**

Jaký byl tvůj největší úspěch v plavání?
Vyloženě velký úspěch ještě nepřišel, ale jsem moc rád za svoje doposud zaplavané časy.

Jak vypadají tvoje tréninky?
Můj trénink začíná rozplaváním v délce přibližně 800 metrů. Následná část se liší podle toho, zda jsem v závodním období, nebo v objemové přípravě. Tréninky připravuje trenér a kombinuje při nich intervalovou práci se stylovými cvičeními a úseky plavanými na čas. Po hlavní části následuje vyplavání. Pokud mám k dispozici čas, chodím po tréninku ještě do sauny.

Co je tvůj největší cíl v plavání?
Jako asi každý sportovec mám největší sen se dostat na olympiádu, ale na to jsem začal moc pozdě, takže jsem realista a tento rok bych se chtěl účastnit mistrovství české republiky.

Máš nějaký speciální jídelníček?
Jídelníček jsem si sestavil sám. Nepoužívám žádné speciální doplňky stravy, ale snažím se, aby obsahoval dostatek bílkovin a byl celkově vyvážený.

Mění se tvůj trénink během roku, jaké sporty do přípravy zařazuješ?
V průběhu roku se náš tréninkový plán většinou

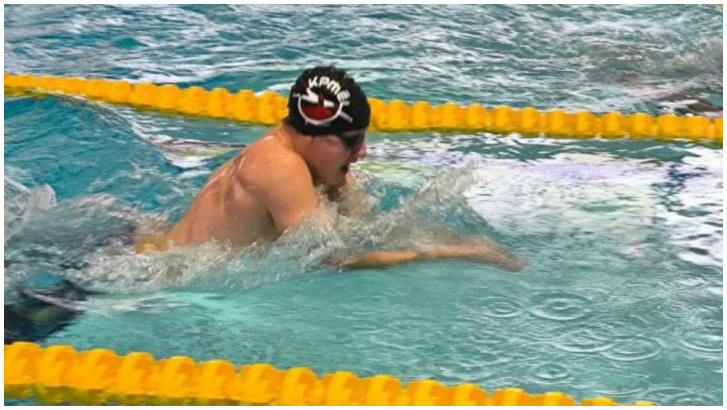

foto: foto: J. Matoušek

nemění, záleží hlavně na tom, zda se blíží závody. Pokud jsou závody například za dva týdny, trenér nám upraví tréninky tak, aby byly kratší a intenzivnější. Kromě tréninků ve vodě chodíme dvakrát týdně běhat.

Jak zvládáš plavání společně se školou?
Popravdě se o to snažím. Hlavně jsem v prvním ročníku, takže si na vše ještě zvykám, ale myslím si, že je to čím dál tím lepší.

Vanda Laloušková, Beáta Laňková, Viktorie Machutková

Návykové látky mezi námi: Proč je důležité o nich mluvit?

Téma návykových látek jsme už všichni slyšeli hodněkrát. Různé přednášky jdou většinou jedním uchem tam a druhým ven. Jenže když se člověk rozhlédne kolem sebe, zjistí, že to není něco, co se týká jen někoho jiného. Alkohol na oslavách, vapování a energetické nápoje před školou – setkáváme se s tím skoro všude.

Nechceme ale nikoho poučovat. Spíš si přiznat, že občas prostě nevíme, jak se vyrovnávat se stresem z testů, známek a zkoušení. A někdo kvůli tomu sáhneme po prostředcích, které vypadají jako rychlá pomoc. Jenže někteří si neuvědomují, že se mozek v tomto věku pořád vyvíjí a tyto záležitosti mohou nadělat víc škody než užitku, i když to není vidět hned. Velkou roli v tom všem hraje i okolí. Často máme pocit, že když něco nezkusíme, budeme „divní“ nebo mimo partu. Někdy je těžší říct *ne,* než si jen vzít to, co nám někdo nabídne. Přitom skutečná odvaha není v tom zapadnout za každou cenu, ale umět si stát za tím, co sami cítíme jako správné.
Možná by stálo za to hledat i jiné způsoby, jak zvládat napětí a špatné dny. Někomu pomáhá sport, hudba, psaní, procházka nebo obyčejný rozhovor s někým, komu věří. Neexistuje jeden správný recept pro všechny, ale je dobré vědět, že úleva se dá najít i jinde než v návykových látkách. A jak by řekl náš kamarád Ondrej Šušor: *„Já to fakt nepotřebuju.“*

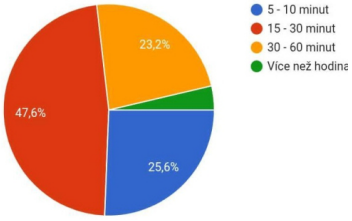
Co nám přijde důležité, je mluvit o tom normálně. Bez trapného moralizování. Každý má své důvody, proč něco zkouší a proč tomu říká ne. A když už si někdo začne říkat, že už je toho možná moc, je dobré vědět, že se může na někoho obrátit. A že to není žádná ostuda ani průšvih.

Adam Konrád, Robin Švarc

Jak vypadá cesta studenta do školy

Cesta do školy může vypadat pro každého jinak. Co je pro někoho ranní spěch a čekání v mělnické zácpě, může být pro jiné klidná ranní procházka s kamarády. Náš tým expertů se na tento aspekt studentského života zaměřil.

Podle našich rozsáhlých statistik jsme zjistili, že z 80 dotázaných většina studentů, asi 50 %, jezdí do školy autobusem, pěšky chodí do školy 20 %, autem s rodiči 20 % a vlastním autem nebo motorkou 10 %, vlakem nebo na kole nejezdí skoro nikdo. Překvapilo nás množství studentů, kteří jezdí do školy vlastním autem, a jak málo jich jezdí na kole. To ale také souvisí s tím, jak daleko od školy studenti bydlí.
Většině studentů trvá cesta do školy do 30 minut, takže nemusí vstávat moc brzy. Většina studentů vstává okolo sedmé hodiny. Našli jsme však i takové případy, kdy cesta do školy trvá déle než hodinu, tato hrstka studentů často po cestě několikrát přestupuje a zpoždění jednoho z autobusů může znamenat, že nestihnou přestoupit a do školy přijdou pozdě. Svou cestu do školy tráví každý jinak. Nejčastěji studenti poslouchají hudbu nebo jsou na telefonu, často se také učí nebo si povídají s kamarády.
U zpoždění jsme došli k zajímavému závěru, že polovina nemá zpoždění vůbec, maximálně jednou za měsíc, zatímco druhá polovina má zpoždění aspoň jednou týdně, takže pozdní příchod může být u některých studentů velice častý. To se mění v zimě, kdy mohou mít autobusy větší zpoždění než obvykle, což nám potvrdilo 25 % studentů. Navíc jsou v zimě větší zácpy, jelikož více studentů jezdí autobusem nebo autem.
Na to, jak se k pozdním příchodům staví učitelé, jsme se zeptali jednoho ze studentů, který nám prozradil, že učitelé jsou velice ohleduplní a pozdní příchod z důvodu zpoždění chápou. Od jiného studenta jsme se však také dozvěděli, že výmluva, že autobus přijel pozdě, je mnohem lepší, než přiznat, že zaspal. Tato

informace nás velmi naštvala a pohoršila a dotyčného studenta jsme za to řádně pokárali. Naše statistiky nás dovedly k závěru, že studenti rádi využívají MHD a že cestu do školy si umí zpříjemnit například poslechem hudby. Zarazilo nás však, jak málo studentů jezdí do školy na kole, které nám přijde jako ideální studentský dopravní prostředek.

David Coufal, Jaroslav Tuček

Doporučujeme!

KNIHY

Zločin a trest

Slzotvůrce

HUDBA

The Crane Wives

Måneskin

Vilde Tuv

Iron Maiden

Morčata na útěku

TV Girl

The Smiths

Alex G

Deftones

Asal

The Neighbourhood

Collin Salcido

FILMY

Pán prstenů

Kill Bill

Interstellar

The Shining

Prisoners

Taxi driver

Fantastic Mr. Fox

Eternal Sunshine of the Spotless Mind

Her

Demolition

Dunkirk

Beautiful Boy

The perks of being a wallflower

SERIÁLY

Dr. House

Castle na zabití

Stranger things

Wakfu

Metoda Markovič

HRY

Phasmophobia

KCD

Persona 5

Prey (2017)

Red Dead Redemption II

Detroit: Become Human

RESTAURACE

MiSushi – OC Máj

NO.1 – Mělník

Redakční tým

Třída: 2.A

Vydavatelství: GJP Mělník

Séfredaktorka a editorka:

Monika Marková

Redaktoři a redaktorky:

Karolína Matějková

Kateřina Chocholoušková

Karolína Bednáriková

Jiří Blahník

Lucie Blahutová

David Coufal

Jonáš Drábek

Filip Dvořák

Sára Hakenová

Veronika Hamerníková

Jáchym Herout

Petr Kojleev

Adam Konrád

Jáchym Jan Krajník

Šimon Kučera

Vanda Laloušková

Beáta Laňková

Viktorie Machutková

Vít Mareš

Nela Maudrová

Jáchym Nagy

Aneta Plassová

Veronika Procházková

Tomáš Skřipský

Julie Srbová

Ondrej Šušor

Robin Švarc

Tereza Tlustá

Jaroslav Tuček

Oliver Vít